

Ἀφροδίτης ἀνάκλημα

I

**(Est Amâthus est celsa mihi Paphus atque Cythèra
Idaliaeque domus...)**

Ἄπ τὰ πανάρχαια τεμένη μου
τῆς Κύπριδας γῆς
ἢ Κ υ θ έ ρ α ἀπολείπει
ἢ σταχτοπερίκαλη αὐγῇ
τὸ χρυσομέλιχρο φύλλο
μὲ τὴν κροκάτη "Ἄλμα "Ἄτα
τὴν παντεπόπτρια ἀκρόπολη
— "Ἄργο μου ἑκατόφθαλμο —
στῶν πολέμιων τὰ χέρια
τόπος κρανίου
τοῦ γόου γῆς
καὶ τῆς οἰμωγῆς.

II

**(Hunc ego... sommo super alta Cythèra aut super
Idalium sacrata sede recondam...)**

Τότες
μὲ τὸ μικρὸ Ἄσκάνιο
τὸ ἐγγχείρημα πέτυχε.
Μὰ στὰ χρόνια τὰ δίσεχτα
στὶς ὀργισμένες μέρες
στὶς ὄρες τὶς ἀγκουσεμένες
μὲ τὴ λιοπερίχυτη
τ' "Ἄλεδρου γῆς
χαμένη,
ποῦ νὰ σ' ἔκρυβα,
μικρομάνα τοῦ Νιόχωριου,
— μὲ τὸ θυζασταρούδι στὸ στήθος
νὰ λείχει ἀπελπισμένα
τοῦ σαραντοπληγιασμένου
κατάψυχρου στήθους τ' ἀκρόρωγα —
νὰ μὴ τὲ τόξευε κατάστηθα
ἢ σαΐτιά τοῦ "Ἄρη;

Ποῦ νὰ σὲ κρυφοκράταγα
ἀμούστακο θλαστάρι
τοῦ Πενταδάχτυλου ἀκριτόπουλο;
Ποῦ νὰ βρεθεῖ τὸ σύφυλλο
— μὲς τὴ φρυγμένη γῆς —
καλύπτρα σου νὰ γίνει;

Καὶ ποῦ ὁ γλυπτὸς διάκοσμος
φεστόνι νὰ σοῦ φτειάξω;

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ